"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଡ୍ରାମାର ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମେ ଅଚଳ-ଅଟଳ ଏବଂ ଏକରସ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ଥିର ରହିପାରିବ, ମାୟାର ତୋଫାନ ତୁମକୁ ହଲଚଲ୍ କରିପାରିବ ନାହିଁ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଦେବତାମାନଙ୍କର କେଉଁ ଗୋଟିଏ ମୁଖ୍ୟ ଗୁଣ ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ସଦାସର୍ବଦା ଦେଖାଯିବା ଉଚିତ୍ ?

ଉତ୍ତର:- ହର୍ଷିତ ରହିବା । ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ସର୍ବଦା ହର୍ଷିତ ମୁଖମଣ୍ଡଳରେ ଦେଖାଇଥା'ନ୍ତି । ସେହିଭଳି ତୁମମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସର୍ବଦା ହର୍ଷିତ ରହିବାକୁ ହେବ, କଥା ଯେଭଳି ବି ହୋଇଥାଉ କିନ୍ତୁ ତୁମେ ହର୍ଷିତ ରୁହ । କେବେହେଲେ ଦୁଃଖୀ ହେବା ବା କ୍ରୋଧ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଯେପରି ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଭୁଲ୍-ଠିକର ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି, କେବେ କ୍ରୋଧ କରୁନାହାଁନ୍ତି କି ଦୁଃଖୀ ହେଉନାହାଁନ୍ତି, ସେହିଭଳି ତୁମମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କେବେ ଦୁଃଖୀ ହେବାର ନାହିଁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବେହଦର ବାବା ବେହଦର ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଲୌକିକ ପିତା ତ ଏପରି କହିବେ ନାହିଁ । ତାଙ୍କର ଅତି ବେଶୀରେ ୫-୬ଟି ସନ୍ତାନ ହେବେ । ଏଠାରେ ଯେତେ ଆତ୍ମା ଅଛନ୍ତି ସମସ୍ତେ ପରସ୍ପର ଭାଇ-ଭାଇ । ତେବେ ସେମାନଙ୍କର ନିଶ୍ଚିତ କେହି ପିତା ଥିବେ । ସମସ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି ନା ଆମେ ସବୁ ଭାଇ-ଭାଇ । ଏକଥା ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ କୁହାଯାଏ । ଯିଏ ବି ଆସନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା-ଆତ୍ମା ଭାଇ-ଭାଇ ବୋଲି କୁହାଯିବ । ଡ୍ରାମାରେ ତ ସମସ୍ତେ ବାନ୍ଧି ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ଯାହାକୁ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଏକଥା ନ ଜାଣିବା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି । ଯାହା ବାବା ଆସି ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । କଥା ଆଦି ଯେତେବେଳେ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ କହୁଛନ୍ତି ପରମପିତା ପରମତ୍ମାୟେ ନମଃ । ତେବେ ସିଏ କିଏ - ଏକଥା କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ବ୍ରହ୍ମା ଦେବତା, ବିଷ୍ଣୁ ଦେବତା, ଶଙ୍କର ଦେବତା କହୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କିଛି ବୁଝୁ ନାହାନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ଦେବତା କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଦେବତା ତ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ କୁହାଯାଏ । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ବିଷୟରେ କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଜଣାନାହିଁ । ବିଷ୍ଣୁ ଦେବତା କହିବା ଠିକ୍ ଅଛି । କିନ୍ତୁ ଶଙ୍କରଙ୍କର ତ କିଛି ବି ପାର୍ଟ ନାହିଁ । ତାଙ୍କର ଜୀବନ କାହାଣୀ କିଛି ନାହିଁ, ଶିବବାବାଙ୍କର ଜୀବନକାହାଣୀ ଅଛି । ସିଏ ପତିତମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ, ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏବେ ଏକମାତ୍ର ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା ଏବଂ ଅନ୍ୟସବୁ ଧର୍ମର ବିନାଶ ହେଉଛି । ତେବେ ସମସ୍ତେ କେଉଁଠିକୁ ଯିବେ ? ଶାନ୍ତିଧାମ । ସମସ୍ତଙ୍କ ଶରୀର ତ ବିନାଶ ହେବାର ଅଛି । କେବଳ ତୁମେମାନେ ହିଁ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ରହିବ । ଯେଉଁ ମୁଖ୍ୟ ଧର୍ମ ସବୁ ରହିଛି, ତାକୁ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ସମସ୍ତଙ୍କର ନାମ ତ ନେଇ ହେବ ନାହିଁ । ଛୋଟ-ଛୋଟ ମଠ-ପନ୍ଥ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ରହିଛି । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ହେଉଛି ଦେବତା ଧର୍ମ, ତାପରେ ପୁଣି ହେଉଛି ଇସ୍ଲାମ ଧର୍ମ । ଏହି କଥା ତୁମମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କାହା ବୁଦ୍ଧିରେ ନାହିଁ । ଏବେ ସେହି ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ପ୍ରାୟତଃ ଲୋପ ହୋଇଯାଇଛି ସେଥିପାଇଁ ବରଗଛର ଉଦାହରଣ ଦିଆଯାଉଛି । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବୃକ୍ଷ ଛିଡା ହୋଇଛି କିନ୍ତୁ ତାର ମୂଳଦୁଆ ନାହିଁ । ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ବୟସ ଏହି କଳ୍ପବୃକ୍ଷର ଅଟେ । ତେବେ ଏହି ସୃଷ୍ଟି ରୂପୀ କଳ୍ପବୃକ୍ଷରେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଆୟୁଷ ହେଉଛି ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର । ତେବେ ଏହି ଧର୍ମ ଯେତେବେଳେ ପ୍ରାୟ ଲୋପ ହୋଇଯିବ ସେତେବେଳେ ବାବା ଆସି ଗୋଟିଏ ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମଗୁଡିକର ବିନାଶ ହେବାର ଯୁକ୍ତି ବତାଇବେ ସେଥିପାଇଁ ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତୀ ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ତିଆରି ହୋଇଛି । କିନ୍ତୁ ତା'ର ଅର୍ଥକୁ କେହି ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ହେଉଛନ୍ତି ଭଗବାନ ପୁଣି ତାପରେ ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କର, ପୁଣି ତା'ପରେ ସୃଷ୍ଟିକୁ ଆସୁଥିବା ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ସେତେବେଳେ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମ ନଥାଏ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇଛି । ପ୍ରଥମେ ଶିବଙ୍କର ଭକ୍ତି କରିଲେ ପୁଣି ତା'ପରେ ଦେବତାମାନଙ୍କ କରିଲେ । ତେବେ ଏସବୁ ଭାରତର ହିଁ କଥା । ବାକି ଅନ୍ୟମାନେ ତ ସମସ୍ତେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଆମର ଧର୍ମ, ମଠ, ପନ୍ଥ କେବେ ସ୍ଥାପନ ହୋଇଥିଲା । ଯେମିତି ଆର୍ଯ୍ୟମାନେ କହୁଛନ୍ତି — ଆମେ ବହୁତ ପୁରୁଣା । ବାସ୍ତବରେ ସବୁଠାରୁ ପୁରୁଣା ହେଉଛି ଆଦି-ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ । ତୁମେ ଯଦି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ କଳ୍ପ ବୃକ୍ଷ ବିଷୟରେ ବୁଝାଇବ ତେବେ ସେମାନେ ନିଜେ ବୁଝିଯିବେ ଯେ, ଆମର ଧର୍ମ ଅମୁକ ସମୟରେ ଆସିବ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଯେଉଁ ଅନାଦି ଅବିନାଶୀ ପାର୍ଟ ମିଳୁଛି ତାକୁ ତ ବଜାଇବାକୁ ପଡିବ, ଏଥିରେ କାହାରି ଦୋଷ କିମ୍ବା ଭୁଲ୍ ବୋଲି କହିପାରିବା ନାହିଁ । କେବଳ ଏତିକି ବୁଝାଯାଉଛି ଯେ ଆମେମାନେ ପାପ ଆତ୍ମା କିପରି ହୋଇଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ କହିବେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ବେହଦ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ, ସମସ୍ତ ଆତ୍ମା ରୂପୀ ଭାଇମାନେ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ କାହିଁକି ଯିବେ ନାହିଁ ? କିନ୍ତୁ ଡ୍ରାମାରେ ଏଭଳି ପାର୍ଟ ନାହିଁ । ଏହା ହେଉଛି ଅନାଦି ଏବଂ ପୂର୍ବ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଡ୍ରାମା, ଏଥିରେ ନିଶ୍ଚୟ ରଖ, ଅନ୍ୟ କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଅ ନାହିଁ । ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ର କିପରି ଘୂରୁଛି ତାହା ମଧ୍ୟ ଦେଖାଇଛନ୍ତି । କଳ୍ପବୃକ୍ଷର ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ଅଛି । କିନ୍ତୁ ଏକଥା କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଏହାର ଆୟୁଷ କେତେ । ବାବା କାହାର ନିନ୍ଦା କରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ସିଏ ତ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ କେତେ ପବିତ୍ର ଥିଲ, ଏବେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛ, ସେଥିପାଇଁ ଡାକୁଛ — ହେ ପତିତ ପାବନ ଆସ । ପ୍ରଥମେ ତ ତୁମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପବିତ୍ର ହେବାର ଅଛି । ପୁଣି କ୍ରମାନୁସାରେ ପାର୍ଟ ବଜାଇବା ପାଇଁ ଆସିବାକୁ ହେବ । ଆତ୍ମାମାନେ ଉପରେ ରୁହନ୍ତି ବାବା ମଧ୍ୟ ଉପରେ ରୁହନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ହିଁ ସମସ୍ତେ ଡାକୁଛନ୍ତି । ଏମିତି ଡାକିଲେ ସିଏ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋର ପାର୍ଟ ମଧ୍ୟ

ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇଛି । ଯେମିତି ହଦର ଡ୍ରାମାରେ ବଡ ବଡ ମୁଖ୍ୟ ଅଭିନେତାମାନଙ୍କର ପାର୍ଟ ଥାଏ, ସେମିତି ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର ଡ୍ରାମା । ସମସ୍ତେ ଡ୍ରାମାର ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇରହିଛନ୍ତି, ତା'ର ଅର୍ଥ ଏହା ନୁହେଁ ଯେ ସୂତାରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ନା । ଏକଥା ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତାହା ହେଉଛି ଜଡ ବୃକ୍ଷ । ଯଦି ବୀଜ ଚୈତନ୍ୟ ହୋଇଥିବ ତେବେ ତାଙ୍କୁ ଜଣାଥିବ ନା ଯେ, ଏହି ବୃକ୍ଷ କିପରି ବଡ ହେଉଛି ଏବଂ କିପରି ଫଳ ଦେଉଛି । ପୁଣି ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିରୂପୀ ବୃକ୍ଷର ଚୈତନ୍ୟ ବୀଜ, ଏହାକୁ ଓଲଟା ବୃକ୍ଷ କୁହାଯାଏ । ବାବା ତ ହେଉଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ତାଙ୍କ ପାଖରେ ସାରା ବୃକ୍ଷର ଜ୍ଞାନ ଅଛି । ଏହା ହେଉଛି ସେହି ଗୀତାର ଜ୍ଞାନ । ଏହା କିଛି ନୂଆ କଥା ନୁହେଁ । ଏଠାରେ ବାବା କୌଣସି ଶ୍ଳୋକ ଆଦି ଉଚ୍ଚାରଣ କରୁନାହିଁ । ଦୁନିଆରେ ସାଧୁ ସନ୍ଥମାନେ ଗ୍ରନ୍ଥ ପାଠ କରି ତା'ର ଅର୍ଥ ବସି ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ହେଉଛି ପାଠପଢା ଏଥିରେ ଶ୍ଳୋକ ଆଦିର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଦୁନିଆର ଶାସ୍ତ୍ର ପଢାରେ କୌଣସି ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନାହିଁ । କଥାରେ କୁହାଯାଏ ନା ଜ୍ଞାନ, ଭକ୍ତି ଏବଂ ବୈରାଗ୍ୟ । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କର ହେଉଛି ହଦର ବୈରାଗ୍ୟ କିନ୍ତୁ ତୁମମାନଙ୍କର ହେଉଛି ବେହଦର ବୈରାଗ୍ୟ । ଯେତେବେଳେ ଶଙ୍କରାଚାର୍ଯ୍ୟ ଆସିଥା'ନ୍ତି ସେତେବେଳେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଘର ଦ୍ୱାରର ବୈରାଗ୍ୟ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ସିଏ ମଧ୍ୟ ଆରମ୍ଭରୁ ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ପଢାଉ ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ଲୋକ ସଂଖ୍ୟା ବୃଦ୍ଧି ହେଇଯାଉଛି ସେତେବେଳେ ଶାସ୍ତ୍ର ତିଆରି କରିବା ଆରମ୍ଭ କରୁଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଜଣେ ଧର୍ମସ୍ଥାପକ ଆସିଥା'ନ୍ତି ପୁଣି ଧିରେ-ଧିରେ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଚାଲନ୍ତି । ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝିବାକୁ ହେବ ଯେ ସୃଷ୍ଟିରେ ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ କେଉଁ ଧର୍ମ ଥିଲା । ଏବେ ତ ଅନେକ ଧର୍ମ ରହିଛି । ପ୍ରଥମେ ଆଦି-ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ଥିଲା ଯାହାକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କୁହାଯାଏ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାକୁ ଜାଣିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଆସ୍ତିକ ହେଇଯାଇଛ । ନାସ୍ତିକ ପଣିଆରେ କେତେ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ, କାରଣ ଅନାଥ ହୋଇଯାଇଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ ପରସ୍ପର ଭିତରେ କେତେ ଲଢେଇ ଝଗଡା କରିଥା'ନ୍ତି । ଯଦି କେହି ଲଢେଇ ଝଗଡା କରନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କୁ କହିଥା'ନ୍ତି ନା -- ତୁମର କ'ଣ ମାତା ପିତା ନାହାଁନ୍ତି ? ତେବେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ସମସ୍ତେ ଅନାଥ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ପବିତ୍ରତା, ସୁଖ, ଶାନ୍ତି, ସବୁଥିଲା । ଅସୀମ ସୁଖ ଥିଲା । ଏଠାରେ କିନ୍ତୁ ଅପରମଅପାର ଦୁଃଖ ରହିଛି । ତାହା ହେଉଛି ସତ୍ୟଯୁଗ ଏହା ହେଉଛି କଳିଯୁଗ କିନ୍ତୁ ଏବେ ତୁମର ଏହା ହେଉଛି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଙ୍ଗମଯୁଗ । ଏହି ଯୁଗ ମାତ୍ର ଗୋଟିଏ ଥର ହେଇଥାଏ । ସତ୍ୟଯୁଗ-ତ୍ରେତୟାଯୁଗର ସଙ୍ଗମକୁ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ ଅସୁର ଏବଂ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସମସ୍ତେ ଦେବତା । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହା ହେଉଛି ରାବଣ ରାଜ୍ୟ । ରାବଣ ଉପରେ ଗଧର ମୁଣ୍ଡ ଦେଖାଇଛନ୍ତି ନା । ଗଧକୁ ତୁମେ କେତେ ବି ସଫାକର ତା'ଉପରେ କପଡା ଇତ୍ୟାଦି ରଖ ତଥାପି ସେ ମାଟିରେ ଗଡି କପଡା ଖରାପ କରିବେଦ । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ତୁମର ଶରୀର ରୂପୀ କପଡାକୁ ସଫା କରି ତୁମକୁ ଫୁଲ ଭଳି ଗୁଲ ଗୁଲ (ସୁନ୍ଦର) କରୁଛନ୍ତି । ପୁଣି ତୁମେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ବିକାର ରୂପୀ ପଙ୍କରେ ଗଡି ଅପବିତ୍ର ହୋଇଯାଉଛ । ଆତ୍ମା ଏବଂ ଶରୀର ଉଭୟ ଅପବିତ୍ର ହେଇଯାଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ସାରା ଶୋଭାକୁ ହରାଇ ଦେଇଛ । ସମସ୍ତେ ବାବାଙ୍କୁ ପତିତ-ପାବନ କହୁଛନ୍ତି, ତୁମେ ସଭା ମଝିରେ କହିପାରିବ ଯେ ଆମେମାନେ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣିମ ଯୁଗରେ ଦିବ୍ୟଗୁଣରେ କେତେ ସଜେଇ ହୋଇ ରହିଥିଲେ । ଆମର କେତେ ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ ରାଜ୍ୟଭାଗ୍ୟ ଥିଲା । ପୁଣି ମାୟା ରୂପି ଧୂଳିରେ ଲଟପଟ ହୋଇ ମଇଳା ହୋଇଗଲେ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ହେଉଛି ଅନ୍ଧାର ନଗରୀ କାରଣ ଭଗବାନଙ୍କୁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କହିଦେଇଛନ୍ତି । ତେବେ ଯାହା କିଛି ହୋଇଛି ତାହା ସବୁ ଅବିକଳ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ଏଥିରେ କୌଣସି ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ନାହିଁ । ଜଣେ ପିଲା ..୫ ହଜାର ବର୍ଷରେ କେତେ ମିନିଟ୍ କେତେ ଘଣ୍ଟା ସେକେଣ୍ଡ ବାହାର କରି ପଠାଇଥିଲା । ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧି ବ୍ୟର୍ଥ କରିଥିବ । ବାବ ତ ଏମିତି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଦୁନିଆ କିପରି ଚାଲୁଛି ।

ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ହେଉଛନ୍ତି ଗ୍ରେଟ ଗ୍ରେଟ ଗ୍ରାଣ୍ଟଫାଦର (ଆଦି ପିତା) । ତାଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ବିଷୟରେ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ବିରାଟ ରୂପରେ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ଦର୍ଶାଇ ନାହାଁନ୍ତି । କାରଣ ବାବା ଏବଂ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ଆଦିଦେବ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି -- ମୁଁ ହେଉଛି ଏହି ସୃଷ୍ଟି ରୂପୀ ବୃକ୍ଷର ଚୈତନ୍ୟ ବୀଜରୂପ । ଏହା ହେଉଛି ଓଲଟା ବୃକ୍ଷ । ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ସତ୍ୟ, ଚୈତନ୍ୟ, ଜ୍ଞାନର ସାଗର । ତାଙ୍କର ହିଁ ମହିମା ଗାନ କରାଯାଉଛି । ଯଦି ଶରୀରରେ ଆତ୍ମା ନଥିବ ତେବେ ଚାଲିବୁଲି ପାରିବ ନାହିଁ । ଗର୍ଭରେ ମଧ୍ୟ ୫-୬ ମାସ ପରେ ଆତ୍ମା ପ୍ରବେଶ କରିଥାଏ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇଛି । ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ଆତ୍ମା ଚାଲିଯାଉଛି ସବୁକିଛି ଶେଷ ହୋଇଯାଉଛି । ଆତ୍ମା ହେଉଛି ଅବିନାଶୀ, ସିଏ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରି ପାର୍ଟ ବଜାଉଛି - ଏକଥା ବାବା ଆସି ଅନୁଭବ କରାଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ଏତେ ଛୋଟ ବିନ୍ଦୁ ସ୍ୱରୂପ ସେଥିରେ ଅବିନାଶୀ ପାର୍ଟ ଭରିହୋଇ ରହିଛି । ପରମପିତା ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର କୁହାଯାଉଛି । ସିଏ ଆସି ଆତ୍ମ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ଦୁନିଆରେ ସମସ୍ତେ କେବଳ କହୁଛନ୍ତି — ପରମାତ୍ମା ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ, ହଜାର ସୂର୍ଯ୍ୟଠାରୁ ତେଜମୟ । କିନ୍ତୁ କିଛି ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏସବୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ବର୍ଣ୍ଣନା ହୋଇଛି । ଶାସ୍ତ୍ର ଗୁଡିକରେ ଦେଖାଯାଇଛି — ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଥିଲା, ସିଏ କହିଥିଲେ ମୁଁ ଏତେ ତେଜ ସହନ କରିପାରିବି ନାହିଁ, ତେବେ ଏହି କଥା ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଯାଇଛି । ଯଦି ଏତେ ତେଜୋମୟ କାହା ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରିବେ ତେବେ ସିଏ ଫାଟିଯିବ । ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଜ୍ଞାନ ତ ନାହିଁ ନା । ତେଣୁ ବୁଝୁଛନ୍ତି ପରମାତ୍ମା ହଜାର ସୂର୍ଯ୍ୟଠାରୁ ତେଜୋମୟ ଆମେ ତାଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛୁ । ଭକ୍ତିର

ଭାବନା ରହିଛି ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ମଧ୍ୟ ହେଉଛି । ଆରମ୍ଭରେ ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ଏପରି ବହୁତ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରିଛ, ଆଖି ଏକଦମ୍ ଲାଲ ହୋଇଯାଉଥିଲା । ଯେଉଁମାନେ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରିଥିଲେ ସେମାନେ ଆଜି ଏଠାରେ ନାହାଁନ୍ତି । ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେଉଛି ଭକ୍ତିମାର୍ଗର କଥା । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏସବୁ କଥା ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏଥିରେ ଗ୍ଳାନୀର କିଛି କଥା ନାହିଁ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସର୍ବଦା ହର୍ଷିତ ରହିବାକୁ ହେବ । ଏହି ଡ୍ରାମା ତ ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଟେ । ମୋତେ ମନୁଷ୍ୟ କେତେ ଗାଳି ଦେଉଛନ୍ତି, ପୁଣି ମୁଁ କ'ଣ କରୁଛି ? ମୋତେ କ'ଣ ରାଗ ଆସୁଛି ! ମୁଁ ଜାଣିଛି ଏମାନେ ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ଏମାନଙ୍କ ଉପରେ ନାରାଜ ହେବାର କିଛି କଥା ନାହିଁ । କାରଣ ଡ୍ରାମା ଏଭଳି ହୋଇଛି । ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କୁ ସ୍ନେହର ସହିତ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡିଥାଏ । ବିଚରାମାନେ ଅଜ୍ଞାନ ଅନ୍ଧକାରରେ ପଡିଛନ୍ତି କିଛି କେବେ ବି ବୁଝୁନାହାନ୍ତି ତେଣୁ ତାଙ୍କ ଉପରେ ଦୟା ମଧ୍ୟ ଆସୁଛି । ତୁମକୁ ସର୍ବଦା ହର୍ଷିତମୁଖ ହୋଇ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଏହି ବିଚରାମାନେ ସ୍ୱର୍ଗର ଦ୍ୱାରକୁ ଆସିପାରିବେ ନାହିଁ, ଏମାନେ ସବୁ ଶାନ୍ତିଧାମର ରହିବେ । ସେମାନେ ସମସ୍ତେ କେବଳ ଶାନ୍ତି ହିଁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ତୁମକୁ ସବୁ ସତ୍ୟ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଏହି ଖେଳ ପୂର୍ବପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଟେ । ଡ୍ରାମାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ପାର୍ଟ ମିଳିଛି । ତେଣୁ ଏଥିରେ ବହୁତ ଅଟଳ, ସ୍ଥିର ବୁଦ୍ଧି ଦରକାର । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅଟଳ, ଅଚଳ, ଏକରସ ଅବସ୍ଥା ହୋଇନାହିଁ ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପୁରୁଷାର୍ଥ କିପରି କରିବ । କିଛି ବି ହୋଇଯାଉ ଯଦିଓ ତୋଫାନ ମଧ୍ୟ ଆସୁ କିନ୍ତୁ ତୁମକୁ ସ୍ଥିର ହୋଇ ରହିବାର ଅଛି । ମାୟାର ତୋଫନ ତ ବହୁତ ଆସିବ ଏବଂ ଅନ୍ତିମ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆସିବ କିନ୍ତୁ ତୁମର ଅବସ୍ଥା ମଜବୁତ୍ ଦରକାର । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ଗୁପ୍ତ ମେହନତ । କେତେକ ସନ୍ତାନ ଆସୁଥିବା ବିଘ୍ନକୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ଏଡାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଯିଏ ଯେତେ ତ୍ତତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହେବେ ସେତେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବେ । ରାଜଧାନୀରେ ପଦ ତ ବହୁତ ଅଛି ।

ସବୁଠାରୁ ଭଲ ଚିତ୍ର ହେଉଛି ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତି, ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ର ଏବଂ କଳ୍ପବୃକ୍ଷ । ଏହା ଆରମ୍ଭରୁ ତିଆରି ହୋଇଛି । ବିଦେଶ ସେବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଏହି ଦୁଇ ଚିତ୍ର ନେବା ଦରକାର । ଏହା ଉପରେ ହିଁ ସେମାନେ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଇପାରିବେ । ବାବା ଚାହୁଁଛନ୍ତି ଏହି ଚିତ୍ରଗୁଡିକ କପଡାରେ ତିଆରି ହେଉ ତାହା ମଧ୍ୟ ଧିରେ ଧିରେ ହୋଇଯିବ । ତୁମେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବ ଯେ ଏହା କିପରି ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ଏହାକୁ ଯଦି ତୁମେ ବୁଝିଯିବ ତେବେ ଆପଣମାନେ ନିଜ ଧର୍ମରେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବ । ଯଦି ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ଧର୍ମରେ ଆପଣ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ତେବେ ଏହି ଧର୍ମକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝ । ଆଚ୍ଛା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଏହି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗରେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ନିଜର ଶୃଙ୍ଗାର କରିବାକୁ ହେବ । କେବେ ବି ମାୟାର ଧୂଳିରେ ଲଟପଟ ହୋଇ ନିଜର ଶୃଙ୍ଗାରକୁ ବିଗାଡିବାର ନାହିଁ ।

(୨) ଏହି ଡ୍ରାମାକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ବୁଝି ନିଜର ଅବସ୍ଥାକୁ ଅଚଳ, ଅଟଳ ଏବଂ ସ୍ଥିର କରିବାକୁ ହେବ । କେବେ ବି ସଂଶୟରେ ପଡିବାର ନାହିଁ, ସର୍ବଦା ହର୍ଷିତ ରହିବାର ଅଛି ।

ବରଦାନ:- ସଂକଳ୍ପ, ବାଣୀ ଏବଂ କର୍ମରେ ବ୍ୟର୍ଥକୁ ସମର୍ଥରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରୁଥିବା ହୋଲୀହଂସ ହୁଅ ।
ହୋଲୀହଂସର ଅର୍ଥ ହେଲା — ସଂକଳ୍ପ, ବାଣୀ ଏବଂ କର୍ମରେ ବ୍ୟର୍ଥକୁ ସମର୍ଥରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରୁଥିବା ଆତ୍ମା, କାରଣ ବ୍ୟର୍ଥ ପଥର ସଦୃଶ ଅଟେ ଯାହାର କୌଣସି ମୂଲ୍ୟ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ରତ୍ନର ମୂଲ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ହୋଲୀହଂସ ତୁରନ୍ତ ପରଖି ନେଇଥାଏ ଯେ ଏହା ଆବଶ୍ୟକ, ଏହା ଅନାବଶ୍ୟକ । କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ସମୟରେ କେବଳ ଏହି ସ୍ମୃତି ଜାଗ୍ରତ ଅବସ୍ଥାରେ ରହୁ ଯେ ଆମେ ରାଜଯୋଗୀ ଜ୍ଞାନବାନ ଆତ୍ମାମାନେ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବା ଏବଂ ଶାସନ କରିବାର ଶକ୍ତିର ଅଧିକାରୀ ଅଟୁ ତେବେ ତୁମର କୌଣସି ସଂକଳ୍ପ, ବାଣୀ ଏବଂ କର୍ମ ବ୍ୟର୍ଥରେ ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ବରଂ ତୁମକୁ ହୋଲୀହଂସ କରିଦେବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯେଉଁମାନେ ନିଜକୁ ଏହି ଦେହ ରୂପକ ଗୃହରେ ଅତିଥି ମନେ କରୁଛନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ନିର୍ମୋହୀ ହୋଇପାରିବେ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****